

Regeringen har nedsat en ungdomskommission, som skal se på, hvad vi rent faktisk gør i dag af forebyggende ting. Hvad virker, og hvad virker ikke? Hvordan får vi luget ud og ryddet op – og effektiviseret de steder, hvor der er noget, der virker? I forhold til hele den forebyggende indsats er det jo et faktum, at Folketinget laver spillereglerne, men at det er kommunerne, der skal udfylde rammene. Det, vi har set senest, er jo, at bl.a. Københavns Kommune har taget skeen i den anden hånd og sagt: Nu skal der gøres noget ved bandekriminaliteten, nu skal der gøres noget ved den organiserede kriminalitet. Og der har man altså sat ind med en meget, meget mere bredspektret indsats med en række initiativer og tiltag, hvor man netop går ud og gør en stor forebyggende indsats; sørger for, at lillebror ikke også render ud i kriminalitet. Alle de ting har Københavns Kommune sådan set altid kunnet gøre. Det er bare først nu, de gør det.

Så det er ikke, fordi det skorter på lovgivning. Det er ikke, fordi det skorter på muligheder eller rammer eller betingelser. De er til stede. Men det er altså ude i kommunerne, man lokalt skal vedtage med sig selv, at man vil gøre noget ved det. Lige så snart man bliver enige om det lokalt, kan man gøre noget ved det, og det har vi bl.a. set et meget fint eksempel på i Københavns Kommune her for nylig.

Men altså samlet set: Det er ikke, fordi vi skal kritisere fremsættelsen af forslaget, for det er fint nok at få diskussionen, og det er også fint nok at få opremset alle de ting, der rent faktisk foregår og kommer til at foregå. Men som forslaget ligger her, kan vi ikke støtte det.

Kl. 20:49

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Hr. Morten Østergaard som ordfører.

Kl. 20:49

(Ordfører)

Morten Østergaard (RV):

Der tegner sig jo ligesom to skoler her i Folketinget. Den ene skole tegnes af regeringen, regeringspartierne og Dansk Folkeparti. De siger, det går kanon, det kører derudad, og den kriminalpræventive indsats er lige der, hvor den skal være. Og man kan jo så konstatere, at der på den anden side selvfølgelig er oppositionen, der siger: Nej, der skal nok andet og mere til! Og hvis vi åbner vinduet og kigger ud i den virkelige verden, så kan vi konstatere, at formanden for Politiforbundet, Peter Ibsen, og formanden for BUPL, Henning Pedersen, i en kronik i Berling-

ske Tidende siger, at der er behov for, at man ikke bare laver brandslukning, men at man laver en samlet og fokuseret indsats, sådan at man vedvarende kan holde fast i de her unge mennesker. For sandheden er jo, at de, der bliver rodet ind i den konflikt, vi nu hører og taler så meget om, er nogen, som er kendt af systemerne – det er nogen, som kommunen kender, det er nogen, som politiet kender – og at der ikke er ressourcer til at tage sig af dem, og at der ikke er en samlet og koordineret indsats. Og man kan også se, at der er steder, hvor det fungerer, men det sker på sådan en slags projektbasis, og uden at der er nogen helhed i det.

Så kan man spørge, om ikke regeringen gør noget, der er jo fremlagt en bandepakke. Og der må vi så igen spørge: Hvad siger de, der har forstand på det kriminalpræventive arbejde? Der kan vi jo så kigge i Politiken for den 7. april og under overskriften »Socialarbejdere dumper bandepakke« læse det, Jørgen Pedersen, der er formand for SSP-samrådet, citeres for at sige:

»Jeg tror ikke, at hårdere straffe vil virke. Selv unge kriminelle kender loven ud og ind, og de ved, hvornår de kan slippe uden om. ...«.

Vi har altså med andre ord regeringspartierne, som siger, at de gør det, der skal til, og at det kører som smurt i olie. Så kan vi konstatere, at der bliver flere og flere bandemedlemmer, og vi kan konstatere, at de, der arbejder ude i felten, både politiet, BUPL og SSP-medarbejderne, siger, at der skal andet til end det, regeringen lægger frem. Og så kan vi jo så spørge befolkningen, om de er trygge ved det, der foregår. Nej, det er de ikke. Situationen er den, at der i dag er dobbelt så mange mennesker, som lever i angst for at blive udsat for kriminalitet, end der var i 2002.

Derfor synes jeg, at regeringen bør genoverveje, om ikke alle de her sporadiske tiltag, som man nævner, og som jo hver for sig kan være udmærkede, trænger til at blive samordnet til en samlet strategi mod organiseret kriminalitet og væbnede opgør, for vi hører meget om den her indsat, der skal gå på to ben, men det er jo, som om det ene ben går betydelig hurtigere end det andet. Og det virker jo heller ikke, i hvert fald hvis man skal høre på dem, der arbejder med det ude i felten, som om de sådan går i samme retning. Monty Python havde på et tidspunkt noget, de kaldte Ministeriet for Gakkede Gangarter, og det kan det jo nemt udvikle sig til, hvis det er sådan, at når man går på to ben, går bene i hver sit tempo og i hver sin retning. Derfor